

разі вибуття всіх вкладників командитне товариство може бути *перетворене* у повне товариство». Останнє з них є цілком логічним. У випадку відсутності хоча б одного вкладника таке товариство набуває усіх ознак повного товариства.

Відбувається лише зміна одного виду товариств осіб (командитного товариства) на інший – повне товариство. На стан прав та обов'язків відповідного товариства перед кредиторами зміна правової форми не впливає. Більше того, до певної міри рівень захищеності прав та інтересів кредиторів зростає, оскільки серед учасників повного товариства не залишається жодного, який би відповідав обмежено (яке це у випадку з вкладниками). Структури та особливостей корпоративних правовідносин між повними учасниками вибуття повного учасника теж не торкається.

Тому цілком закономірно надати можливість повним учасникам перетворити його на повне товариство. Але тоді помилковим та юридично некоректним видається положення про те, що командитне товариство *ліквідується* у разі вибуття усіх вкладників, оскільки як було доведено вище допустимим є окрім ліквідації також й інша форма припинення, а саме перетворення.

Тому пропонуємо виключити ч. 2 ст. 83 Закону перше речення та відповідно викласти ч. 2 ст. 83 Закону в такій редакції: «Повні учасники командитного товариства у разі вибуття всіх вкладників мають право *перетворити* командитне товариство у повне товариство. Командитне товариство ліквідується також на підставах, установлених законом».

Список використаних джерел

1. Бутрин Н. С. Діяльність командитного товариства. *Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ*. 2012. № 1. С. 93–99.
2. Кучеренко І. Повні та командитні товариства. *Підприємництво, господарство і право*. 2001. № 7. С. 36.
3. Бутрин Н. Приватна власність командитного товариства. URL: <http://library.wunu.edu.ua/index.php/uk/dovidka/43-resursy-biblioteky/pratsi-vykladachiv-tneu/b/1784-2013-03-06-09-27-53>.
4. Ковалишин О.Р. Правовий статус командитного товариства. *Щорічна Всеукраїнська науково-практична конференція молодих вчених і аспірантів «Вдосконалення правового регулювання прав та основних свобод людини і громадянина»*, 13–14 травня, 2016 року, м. Івано-Франківськ, 2016. С. 50–52.

ПРАВА ТА ОBOB'ЯЗКИ СТРАХУВАЛЬНИКА ЗА ДОГОВОРОМ МЕДИЧНОГО СТРАХУВАННЯ

Петечел Надія Михайлівна,
викладачка кафедри судочинства

Страховик та страхувальник виступають основними учасниками страхових відносин. Загальні права та обов'язки сторін договору медичного страхування передбачені ст. 988, 989 ЦК України та ст. 20, 21 ЗУ «Про страхування».

Отже, зупинимося на аналізі прав та обов'язків страхувальника за договором медичного страхування.

Відповідно до ст. 989 ЦК [1] України та ст. 21 ЗУ «Про страхування» [2] основним обов'язком страхувальника є **внесення плати** за послугу із страхування (страхового платежу) у розмірі, встановленому договором медичного страхування. З внесенням першого страхового платежу законодавець пов'язує набуття чинності договору медичного страхування і початок дії страхового захисту.

При укладанні договору медичного страхування страхувальник зобов'язаний **надати інформацію страховикові про всі відомі йому обставини**, що мають істотне значення для оцінки страхового ризику, і надалі інформувати його про будь-яку зміну страхового ризику. Страховик повинен бути поінформований про обставини, які мають значення для оцінки страхового ризику на момент укладення договору, а також у ході його чинності. Страхувальник зобов'язаний повідомити лише про такі обставини, які мають істотне значення для визначення ймовірності настання страхового випадку і розміру можливих збитків від його настання (страхового ризику). Тобто це повинні бути істотні дані для оцінки самого страхового ризику.

Страхувальник зобов'язаний при укладенні договору медичного страхування **повідомити страховика про інші договори страхування**, укладені щодо об'єкта, який страхується. Страхування не може мати за мету збагачення страхувальника. Якщо страхувальник не повідомив страховика про те, що об'єкт страхування уже застрахований, новий договір медичного страхування є нікчемним (ч. 3 ст. 989 ЦК України).

Страхувальник **зобов'язаний вживати заходів щодо запобігання та зменшення збитків**, завданих внаслідок настання страхового випадку (ч. 4 ст. 989 ЦК України, ст. 21 ЗУ «Про страхування»).

Страхувальник **зобов'язаний повідомити страховика про настання страхового випадку** у строк, встановлений договором медичного страхування. Своєчасне повідомлення страховика про настання страхового випадку необхідне для того, щоб він міг дослідити усі супутні обставини і швидко винести рішення про визнання випадку страховим чи відмову у цьому.

При настанні страхового випадку, страхувальник особисто, чи через інших осіб, зобов'язаний протягом 24 годин (зазвичай на практиці передбачено такий строк повідомлення) повідомити страховику про настання страхового випадку та надати наступну інформацію: номер договору медичного страхування, прізвище та ім'я, детальний опис обставин випадку та характер необхідної допомоги. Страховик проводить ідентифікацію та організовує медичну допомогу в рамках договору медичного страхування. Страховик гарантує організацію медичної допомоги виключно в медичних закладах, що визначені договором медичного страхування. У виключних випадках (швидка та невідкладна медична допомога, відсутність в регіоні медичних закладів, з якими співпрацює страховик), страхувальник може отримати послуги в іншому медичному закладі, про що він повинен при першій нагоді повідомити страховика [3, с. 6].

Умовами договору медичного страхування можуть бути передбачені інші дії страхувальника у разі настання страхового випадку.

Чинне законодавство не встановлює вичерпного переліку обов'язків страхувальника. Він може бути розширений укладеним договором медичного страхування, якщо це необхідно для його належного здійснення.

Список використаних джерел

1. Цивільний кодекс України : Закон України від 16.01.2003 р. №435-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/85/96-%D0%B2%D1%80#Text> (дата звернення: 01.04.2023).

2. Про страхування : Закон України від 07.03.1996 р. №85/96-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/85/96-%D0%B2%D1%80#Text> (дата звернення: 01.04.2023).

3. Правила добровільного страхування медичних витрат. Українська страхова група. Київ, 2005. 8 с. Зареєстровано Державною Комісією з регулювання ринків фінансових послуг України за № 2150770 від 26.08.2005. URL: <https://ukringroup.ua/ua/help/policies> (дата звернення: 01.04.2023).

ПУБЛІЧНЕ АДМІНІСТРУВАННЯ В АДМІНІСТРАТИВНОМУ ПРАВІ

Петровська Ірина Ігорівна,
доцентка кафедри конституційного,
міжнародного та адміністративного права

Сучасні наукові дослідження публічного адміністрування здійснюються як вченими-юристами так і науковцями публічного управління інших гуманітарних наук та економіки. Публічне адміністрування за кордоном було впровадження на основі реформ публічної влади в країнах з розвинутою економікою після обґрунтування необхідності впровадження у діяльність органів публічної влади провідних ідей менеджменту управління в приватній сфері. Дефініція «публічне адміністрування» є однією з тих, яка внаслідок триваючого процесу модернізації вітчизняної адміністративно-правової доктрини почала активно використовуватися як в науковій літературі, так і в сферах правотворчості й правозастосування.

Публічне адміністрування розглядають як елемент публічного управління, суб'єктами якого є публічні адміністрації (органи виконавчої влади, місцевого самоврядування, а також суб'єкти делегованих повноважень), яким у встановленому законом порядку надано право здійснювати юридично значущі дії, що спрямовані на забезпечення інтересів фізичних і юридичних осіб.

Мета публічного адміністрування полягає в максимальному забезпеченні інтересів фізичних і юридичних осіб в усіх сферах життєдіяльності суспільства та держави, створенні на умов для сталого розвитку економічних, політичних, соціальних, екологічних, інформаційних та інших видів суспільних відносин, де може бути досягнута максимальна реалізація здібностей, задатків та прагнень громадян.